

ČETIRI ŽIVOTA

Stipe Odak

Zvezdan

'Ko te stvori tako slaba?
Na čiju lozu potegnu tvoja vodenasta krv?
Istančala je previše pa se ne može zgrušati, jadniče moj.

Nisi ti ko drugi, zakleja bi se i zdravljene oči i svime što mi je drago.
Otkad te znade činilo mi se da je tvoja duša prokliznula
Iz kockastih prostora čistilišta
Baš onu večer kad je tribala ugledat Boga.
Takva nesreća je mogla pogoditi samo tebe,
Zvezdooki moj sine.

Pa što ne zavika, zašto ne zaurla od nepravde,
Što se barem ne zakoprca dok si kroz atmosfere padao meni,
Patniče moj šutljivi?

A što sam ja mogao znati o tebi?
Tjerao sam te da se kupas u hladnoj vodi, ne bi li bar očvrsnuo.
Gonio sam te da se igraš sa svojim vršnjacima kako bi postao neprepoznatljiv.
Sad vidim da me mrziš zbog toga.
Ne zamjeri mi, ja ti nisam znao pomoći.

Uvik si bija drukčiji!
makar te zametnuli među stotine karavana što kreću put Egipta.
Ma pokrij nečim to čelo, ali to nešto nadljudsko će ti opet izbit na prste, na gležnjeve,
Po rebrima... nema spasa za te dok smo ovdje

Neka te Tvoj Bog čuva, maleni.
Bog, kojeg bi ja, da sam na tvom mjestu, već stotinu puta prokleo.
Zar te nije mogao bolje paziti ako te voli?

*Bilo bi ti bolje s nama,
vjerovat sebi i sam gutat svoju krivicu!
Bolje bi ti bilo da si naša nekog
ko će te voliti, roditi ti dca...*

*To bi i ljudi razumili... a ne ovako...
Dušmani te pogledima mjere.*

SPECTRUM
časopis
studenata
KBF-a

LITERARNI BLOK

*Ali eto ti kažeš da onaj koji udara
znade i njegovat bolje od žene i matere.*

Eto ti tamo, pa kako znadeš.
Neka ti je sa srićon!

Estera

- Čuvaj se, cvijete moj, da te ne pogaze!
- Kud zuriš tako visoko?
- Osljepit ćeš ko' i svi drugi koji počnu rano gledat u sunce!
- Nema ništa tamo gore!

Sjećaš se kako sam te opominjao da ćeš ozlijedit očne kapke, a kuda ćeš onda bježati?
Bila si tako zelena i rosinjava.
Bojao sam se kako ćeš bez mene. Kroz tvoje vjeđe još i danas prolazi svjetlo – nikada nisu zadebljale.
Nisi htjela slušati kad sam te učio da će doći vrijeme kad ćeš moći bježati samo prema unutra, milo
moje.

Učio sam te zamračiti sobe u koje su se vremenom nastanili neželjeni gosti,
Istrest mrvice preostale od svih nedostojnih blagovanja,
Politi petrolejem sav korov u vrtu
I razbiti sve bočice koje si dobivala pretjerano dobro umotane, licemjerne!

To je trebalo biti dovoljno da sunce kroz debelo staklo stvori plamen bezmirisan koji će pred tvojim
očima sažgati sve što te plašilo.

Ali uvijek sam znao da nisi dovoljna jaka da to naučiš.
Ne ljuti se, samo kažem!

*Priznaj,
Koliko puta si već zanoćila golih ramena,
A da nisi ni znala da si ostavljena?*

Znao sam da će biti tako!

Što misliš kako je meni bilo gledati gdje te ponižava? Tebe – dotad nedirnutu muškom rukom.
Prepolovio te, savio u knjigu s tko zna koliko drugih listova, a ti nisi znala drugo nego šutjeti i spuštati
pogled... nekad si ga dizala previsoko! – onda kada si ozlijedila oči...

Ne trebaš glumiti, draga moja!
Prozirem ja sve te pokrete koje si dugo vježbala da bi me zavarala kako si sretna.

Vidim ja sve što te steže... dabogda propalo!
Predobro te poznajem, a da ne bih vidio:

*Sve se vrti, a tvoj svijet stoji.
Sve je isto. Tek tuge razaznaješ po boji!*

...

Zamračí sobice,
Istresi mrvíce,
Razbij bočice,
I polij sve već jednom petrolejem...

A onda prospi latice,
Umij se cvjetnom vodom
I opet zamiriši,
Mila moja!

Kajin

Treća je žetva otkako te nema,
I ja sam daleko od naše kuće.
Sad nešto tamno u meni drijema
I uskoro posve prevagnut će.

Kad krenem leći postelja se miče.
Užas me nikad ne ostavlja sama.
Dišem kratko, orosi se koža,
Osjećam bilo u sljepoočnicama.

Bolje ne zaspat, bunilu se uteć,
Moj nemir me prati ko zaručnica.
I kad sanjam polja ja u njima vidim
Nesazrele crte bratova lica.

A još uvijek te volim i na tebe mislim,
Svakoga dana, svakoga sata.
Ne znaš ti kako je biti
Brat mrtvoga brata!

Stjepan

Ko dite razbijeno kolino
Ja skrivan rane
I ne dan da se ukažu
Na ovom nesritnom tilu.
Sve boli su u osmijehe
Ko u čisto platno umotane.
Ispirem ih uljem
Da se lakše sakriju.

Prokrvare ritko,
Kad zavoji popuste.
Je li ti žao mene,
Isukrste?
I ovo lišće na mom čelu
Nisu lovorike
Nego melem za ranjenike.

Mučin se trpit ponosno, bez riči,
Pa uglavnom živim iz profila.
Nikom baš i nije važno
Gdje se druga strana izgubila.